

Christiaan (Chris) Diemont werd op 23 maart 1914 in Amersfoort geboren als zoon van Arnaud Diemont (1876-1944) en Marie Louise Luder (1888-1962). Zijn ouders trouwden in 1908. Hij kwam uit een gezin met twee zonen en drie dochters. In mei 1917 verhuisde het gezin naar Breda. In het dagelijks leven was zijn vader kolonel van het 2e Regiment Huzaren en ging op 1 november 1936 met eervol ontslag. In augustus 1937 werd hem als gepensioneerd militair bij Koninklijk Besluit de titulaire rang van generaal-majoor verleend.

In 1926 was Chris gids van nest grijs bij de welpen van Groep 1 Pels Rijckengroep in Breda. Hij ging in het najaar over naar de verkenners en werd assistent patrouilleleider bij de Houtduiven.

Zijn vader was hopman en districtscommissaris in Breda en hoofd van het Nederlandse contingent op de Wereld Jamboree in 1929 in Birkenhead (Engeland). In september 1931 werd hij benoemd tot hoofdkwartiercommissaris voor verkenners en voortrekkers bij de NPV en in december van dat jaar volgde zijn benoeming tot waarnemend-hoofdcommissaris. Hij was de kampleider van het Nationale Padvindingskamp bij Wassenaar in 1932. In 1933 was hij de contingentsleider voor de Wereld Jamboree in 1933 in Gödöllö (Hongarije). Eind 1936 droeg hij het waarnemend hoofdverkennerchap over aan generaal b.d. Henri Behrens. Zijn werkzaamheden als kampleider van de Wereld Jamboree eisten te veel tijd voor een dubbelfunctie. Tijdens de ziekte van Jean Jacques Rambonnet in de eerste maanden van 1937 ontstond een conflict over wie de leiding zou moeten hebben over de organisatie van de Wereld Jamboree, hij of Henri Behrens.

In het voetspoor van zijn vader koos Christiaan voor een carrière als beroepsofficier. Tijdens de mobilisatie in 1939 en de Meidagen van 1940 was hij pelotonscommandant bij het 7e eskadron van het 3e Regiment Huzaren (7-3 RH). Vanuit Den Haag werd zijn peloton (1e sectie 4.7, onderdeel van Staf-3e Regiment Huzaren) op 10 mei 1940 via Rijswijk naar Delft gestuurd, om op te trekken richting Rotterdam. In zijn eigen verslag schrijft hij daarover; *van de vijand was bekend dat hij de Noordkant van Delft zwak en de zuidrand van Delft sterk bezet hield. Waarschijnlijk zouden eigen troepen de noordrand van Delft al in bezit genomen hebben.* Met weinig meer informatie trok hij met zijn peloton over de Rijksweg richting Delft. Aan de zuidrand van Delft deelde hij zijn peloton op in twee en namen ze stellingen in. Bij daglicht beschoten ze de Duitsers die zich verscholen hadden onder de vleugels van neergeschoten vliegtuigen. De beschietingen zorgden ervoor dat de vliegtuigen in brand vlogen en de schuilplaatsen verlaten moesten worden. In die tijd die volgde werden er aanvallen uitgevoerd in de richting van Rotterdam. Daarbij werden de eerste pelotonsgenoten verloren. Ook de pelotonsleden geven verklaringen af over de meidagen en beschrijven daarbij de rol van Kapitein Diemont. Er wordt verklaard dat hij steeds voorop ging. Hij hield hierbij de veiligheid van zijn mensen altijd in het oog. Bij het voorwaarts gaan kwam Diemont geregeld onder vuur te liggen. Ook het feit dat hij op verkenning ging, terwijl bekend was dat er overal in de omgeving Duitse parachutisten actief waren wordt als moedig aangemerkt.

Hij ontving na de oorlog op 14 december 1949 de Bronzen Leeuw:

Heeft zich door het bedrijven van bijzonder moedige en beleidvolle daden in de strijd tegenover de vijand onderscheiden in het tijdvak van 10-14 Mei 1940 als commandant van een peloton pantserafweergeschut van het 3e Regiment Huzaren.

In het bijzonder door in de nacht van 10 op 11 Mei 1940, toen zijn peloton opdracht had ontvangen zich naar Delft te begeven en deze plaats tot op korte afstand was genaderd, terwijl in de omgeving op verschillende plaatsen vijandelijke valschermjagers waren genesteld, geheel alleen per motor Delft binnen te rijden, teneinde voeling op te nemen met de commandant aldaar.

Voorts door op 11 en 12 Mei daaraanvolgende op onverschrokken wijze zijn peloton Zuid van Delft aan te voeren en in het bijzonder op 12 Mei onder zwaar vijandelijk vuur aan de autoweg naar Rotterdam geheel alleen naar de voorste onderdelen rijdende tot het opnemen van verbinding en het geven van bevelen, het aldaar optredende gedeelte van zijn peloton door zijn voorbeeld weten aan te moedigen en te bezielen.

Na zijn demobilisatie diende hij kort bij de marechaussee. In september 1941 nam hij ontslag omdat het hem tegen de borst stuitte "*de geest en de mentaliteit, zoals die wordt voorgestaan door de bezettende overheid te aanvaarden*".

Na de capitulatie van het Nederlandse leger in mei 1940 begon de bezetter met het demobiliseren en ontmantelen van het Nederlandse leger. Ongeveer 250.000 bleven in hun garnizoenen, maar zo'n 22.000 werden over de grens gevoerd. Eind mei kregen de meeste krijgsgevangenen Nederlandse militairen in het buitenland hun vrijheid terug. De beroepsmilitairen moesten wel de toezegging doen dat ze de Duitse staat geen schade zouden toebrengen.

Op 15 mei 1942 kregen beroepsofficieren de oproep om zich binnen drie dagen bij de Duitse instanties te melden. Chris meldde zich en kreeg nummer 30410. De militairen werden weer in krijgsgevangenschap genomen, mogelijk omdat de bezetter er achter kwam dat onder verzetsstrijders veel oud-militairen waren. De 2.027 beroepsmilitairen werden afgevoerd naar Oflag XIII B Neurenberg-Langwasser, een krijgsgevangenenkamp in Beieren. De locatie was een voormalig trainingskamp van het leger.

Vanuit hier ging de groep op 1 en 2 augustus 1942 naar Stalag 371 Stanislaw, in het huidige Oekraïne, waar ze een paar dagen later aankwamen. Dit kamp was gevestigd in een voormalige (militaire) gevangenis. In dit krijgsgevangenenkamp zaten meer (oud) scouts zoals Johan Wijnsouw, San van den Wall Bake, Karel Bloema en Kees Kervink. Een aantal krijgsgevangenen wisten, onder via de *Reisvereniging* van San van den Wall Bake, te ontsnappen.

Van Stanislaw gingen de krijgsgevangenen op 17 januari 1944 met veewagens naar Oflag 67 Neubrandenburg. Onderweg zijn in de buurt van Halytsj zes gevangenen uit de tweede wagon van de rijdende trein gesprongen. Het krijgsgevangenenkamp lag op het voormalige landgoed Fünfeichen in Mecklenburg, Duitsland. Dit kamp werd door het Rode Leger bevrijd.

Op 29 mei 1945 kwam hij aan in het Ontvangst-Centrum Gerechtvaardigde Krijgsgevangenen in Weert.

Tijdens de Politionele Acties in Nederlands-Indië was Diemont commandant van het 3e eskadron van het 1e verkenningregiment van de 7 december Divisie. Tussen 23 december 1948 en 1 januari 1949 maakte hij deel uit van Operatie Kraai, de tweede politionele actie. Hierbij trokken Nederlandse troepen het resterende grondgebied van de Republiek in Java en Sumatra binnen om posities in te nemen, zoals op het vliegveld van Yogyakarta. Hij verbleef in Bantam in West-Java, een gebied waar deze operatie zich op concentreerde.

Hij trouwde op 22 mei 1951 in Den Haag met Maria Louise van Houten. In de jaren vijftig was hij Militair en Militaire Luchtvaart Attaché bij het Hoge Commissariaat der Nederlanden in Jakarta. In 1960 trad hij uit dienst.

Hij overleed op 16 september 1986 en werd begraven in Grafton, New Hampshire, United States.

Meer informatie

[Archieven.nl - 912 Diemont, C. \(NIOD Instituut voor Oorlogs-, Holocaust- en Genocidestudies\)](#)

[De padvinder; algemeen orgaan voor de Vereeniging "De Nederlandsche Padvinders", jrg 12, 1926, no. 1, 1926 » 1926-01 - Pag. 24 | Delpher](#)

[Registratie Christiaan Diemont op 23 maart 1914 te Amersfoort » Open Archieven Christiaan Diemont \(1914–1986\)](#)

[De padvinder; algemeen orgaan voor de Vereeniging "De Nederlandsche Padvinders", jrg 13, 1927, no. 11, 1927 » 1927-11 - Pag. 32 | Delpher](#)

[Arnaud Diemont - Scoutpedia.nl](#)

[Het Vaderland : staat- en letterkundig nieuwsblad » 04 dec 1944 - Art. 8 | Delpher](#)

[De padvinder; algemeen orgaan voor de Vereeniging "De Nederlandsche Padvinders", jrg 12, 1926, no. 5, 1926 » 1926-05 - Pag. 17 | Delpher](#)

[De padvinder; algemeen orgaan voor de Vereeniging "De Nederlandsche Padvinders", jrg 12, 1926, no. 6, 1926 » 1926-06 - Pag. 20 | Delpher](#)

[De padvinder; algemeen orgaan voor de Vereeniging "De Nederlandsche Padvinders", jrg 12, 1926, no. 10, 1926 » 1926-10 - Pag. 33 | Delpher](#)

[Regiment Huzaren Prins Alexander – Vereniging Officieren Cavalerie](#)

[Kamp Stanislau - Wikipedia](#)

[Kamp Neubrandenburg - Wikipedia](#)

[Onderscheiding C. Diemont op 14 december 1949 » Open Archieven](#)

[Dapperheidsonderscheidingen aan Nederlanders voor de Tweede Wereldoorlog](#)

[Krijgsgevangenenendossiers \(NIMH / Nederlands Instituut voor Militaire Historie\) - Nederlands Instituut voor Militaire Historie](#)

[Was het zinvol om door te vechten na het bombardement op Rotterdam? | Historiek](#)

Dit verhaal is onderdeel van *Scouts in de oorlog*, een verzameling verhalen als eerbetoon aan al die (oud) scouts die zich ingezet hebben voor onze vrijheid en hulp aan de medemens of die slachtoffer werden van oorlogsgeweld, in Nederland en het verre oosten. Met de verhalen willen we inspiratie bieden aan de scouts van nu, in hun wekelijkse activiteiten en als voorbereiding op hun bijdrage aan lokale herdenkingen. Kijk op <http://vrijheid.scouting.nl> voor meer informatie en alle andere verhalen.